
Lilly
Prázdniny na koni
Jitka Komendová
Ilustrovala Katarina Kratochvílová
FRAGMENT

Lilly – Prázdniny na koni

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jitka Komendová
Lilly – Prázdniny na koni
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jitka
Komendová

Ilustrovala
Katarina
Kratochvílová

FRAGMENT

Text © Jitka Komendová, 2020
Illustrations © Katarína Kratochvílová, 2020
Cover image (stuha) © Alena Kaz / Shutterstock.com

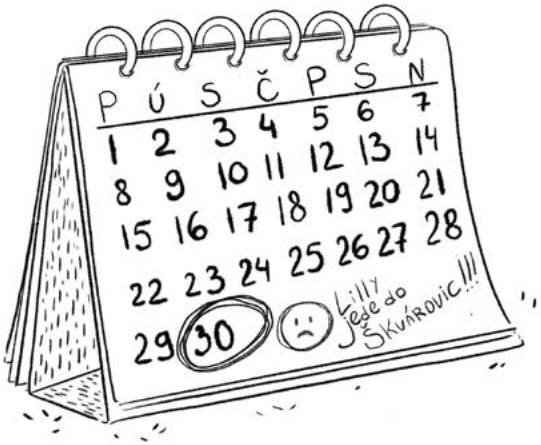
ISBN tištěné vezre 978-80-253-4670-9
ISBN e-knihy 978-80-253-4744-7 (1. zveřejnění, 2020)

Špatná zpráva

„Ne, ne, a ještě jednou ne, mami. Já k tetě do Škvárovic prostě nepojedu," vztekala se asi devítiletá dívenka, přitom sebou praštila na postel, zabořila tvář do polštáře a bušila do něho zaťatými pěstmi.

Celé dětské řádění vypadalo jaksi nepatřičně, protože šlo o moc hezkou blondýnku s dlouhými rovnými vlasy, bledou pletí a štíhlou postavou. Nad ní stála její maminka, kroutila nevěřícně hlavou a chystala se rozzlobenou dceru napomenout.

„Mami, pochop mě, prosím, já do toho zapadákova prostě nemůžu jet. To po mně nechtěj, já tam budu nešťastná." Obrátila k mamince tvář orosenou slzami a pokusila se o ten nejnešťastnější výraz, jehož byla schopná. „Vezmi mě s sebou, jako to děláš jindy."

„Lilly Bergerová, uklidni se, prosím. Vždyť víš, že kdyby to bylo alespoň trochu možné, udělala bych to. Ale už jsem ti snad stokrát vysvětlovala, jak to chodí při cestě do Spojených států. Vízum obě nedostaneme a já jet musím. Už mám celé měsíce nasmlouvané schůzky se zákazníky, kterým se budu snažit nabídnout naše výrobky. A nové zákazníky potřebujeme."

Maminka se na Lilly provinile podívala, posadila se k ní na postel a pohladila ji po vlasech. Nebyla ráda, že se dcera trápí, ale neznala jiné východisko. Jako velmi úspěšná podnikatelka v oboru bio marmelád, džemů a podobných výrobků potřebovala shánět nová odbytiště a státy za velkou louží byly jednak velkou neznámou, jednak možností, jak proniknout na nové trhy.

Lilly tohle všechno chápala a vysvětlení slyšela od maminky už mnohokrát, ale pořád se nechtěla smířit s tím, že z Prahy pojede na tři týdny do Škvárovic k tetě, strýci a jejich o rok starší dceři Janě.

„Mami, co kdybys mi zaplatila chůvu?" pokusila se Lilly zlomit matčin odpor. „Mohla bych být doma, přitom bych byla pod dohledem profesionála, mohla bych chodit k holkám ze třídy a ony k nám. To by bylo přece fajn. A nemusela by ses o mě bát. To je dobrý nápad, mami, no nemám pravdu?"

Maminka se usmála. Sice to byl dobrý pokus, ale ona už byla se svou sestrou, Lillyinou tetou, domluvená, že se o neteř na tři týdny postarají, aby mohla v klidu odjet.

„Jak už jsem řekla, Lilly, nezkoušej to na mě. Už je to rozhodnuté a nejde to změnit. Čeká tě prázdninové dobrodružství ve Škvárovicích." Maminka se otočila a s náznakem úsměvu na rtech vzala za kliku, aby nechala Lilly v klidu. Doufala, že ji špatná nálada přejde a pochopí, že to tak prostě bude. Ale to, co uslyšela, jí na klidu rozhodně nepřidalo.

„A co kdyby pro mě přijel táta?“ zašeptala Lilly, popotáhla nosíkem a prosebným obličejem se otočila k mamince.

Ta byla zaskočená, protože vyslovený nápad se jí už vůbec nezamlouval. Lilly se obyčejně se svým otcem vídala kolem Vánoc a narozenin, když si do Prahy naplánoval cestu z Mexika. Peníze na Lilly sice posílal, ale jinak o ni neprojevoval příliš velký zájem.

„Lilly, nevymýšlej si. Platí Škvárovice, zlato, a kdyby se tatínek někdy objevil, můžeme si o dalším prázdninovém týdnu promluvit.“ Maminka se ještě jednou vrátila k posteli, pohladila Lilly po hlavě a odešla do obývacího pokoje.

Co mohla Lilly dělat? Maminka byla rozhodnutá, bylo jasné, že už ji neobměkčí. Proto se rozhodla, že jí to neusnadní a bude prostě trucovat. Odjede, přetrpí tři týdny v zapadákově bez kamarádek, ale pak se okamžitě vrátí do Prahy a prožije zbytek prázdnin po svém.

Jasně, Lilly všem ukáže. Se samolibým úsměvem vstala z postele, otevřela kufr, do kterého si měla připravit věci s sebou, a začala balit. Všem v té vesnici, kde lišky dávají dobrou noc, vytře zrak. Zabalí si ty nejhezčí, nejlepší a nejmodernější kousky ze své skříně, aby si neudělala ostudu. Na první pohled musí být všem jasné, že ona je jiná. Není obyčejná vesničanka. Je přece holka z města!

Ráno se probudila s mnohem lepší náladou. Byl pátek, poslední školní den, takže si už dnes přinese vysvědčení. Bude moc pěkné, stejně jako

pokaždé samé jedničky. O tom nepochybovala. Přestože není na tělocvik moc dobrá, paní učitelka jí dvojku určitě nedá. Toho se opravdu nebojí. Přece by jí vysvědčení nepokazila jenom kvůli tomu, že neumí pořádně udělat kotrmelec vzad a nevyšplhá na tyči výš než dva metry.

„Mamko, nemohla bych začít příští rok chodit do školy sama? Vždyť už ani nebude družina, tak by to šlo, ne?“ napadlo Lilly cestou do školy.

„Zuzka už zkušebně chodí tenhle měsíc. Aby to vyzkoušeli. Půjdu už do třetí třídy, a kdyby na mě na rohu domu Zuzka vždycky čekala…“

Maminka se zamyslela, to se jí vždycky mezi očima objevila malá vráska, pokrčila rameny a dodala: „Ještě to budu muset promyslet, Lilly. Je to nový krok, víš, že tě nikam nepouštím ráda samotnou. Ale když vám bude příští rok končit vyučování v poledne, asi nám nic jiného nezbude. Ještě máme na rozhodnutí dva měsíce. Ten čas tak letí… Utíkej, Zuzka už čeká,“ postrčila ji maminka, když před školou zahlédla její kamarádku.

„V půl desáté tu na tebe budu čekat,“ zavolala ještě za odbíhající dcerou, ale jestli ji slyšela, to netušila.

Lilly se přiřítila ke své kamarádce, popadla ji za ruku a společně se rozběhly k šatnám.

„Lilly, ty se tedy máš,“ povzdechla si v lavici Zuzka, která s ní seděla už druhý rok. „Prázdniny s koňmi, to jsem si vždycky přála.“

„Ani bych neřekla,“ posteskla si Lilly, „jedu někam, kam se mi vůbec nechce, za někým, s kým být nechci. Neumíš si představit, jak ráda bych zůstala doma a užívala si prázdniny s tebou. Klidně i na nějakém příměstském táboře.“

„Ty jsi hloupá, co já bych za to dala, kdybych tam mohla jet místo tebe. Jak ráda bych si to s tebou vyměnila, Lilly.“ Zuzka měla na tvá-

ři tak toužebný výraz, že Lilly její nadšení už raději nijak nekomentovala.

„No tak, děvčata, klid," napomenula je paní učitelka. „Je sice poslední školní den, ale to neznamená, že nemusíte dávat pozor." Obě dívky zmlkly, ale bylo jim jasné, že ve skutečnosti se paní učitelka nezlobí, protože se pořád usmívala. Asi se už taky těšila na prázdniny. A nebylo divu, přestože měla své druháky ráda, občas jí během školního roku připravili náročné chvilky.

Pak už stačila jen chvíle a Lilly držela v ruce své vysvědčení. Opravdu měla samé jedničky. Maminka bude spokojená a na ni určitě čeká nějaké překvapení. Tím si byla jistá.

„Tak, děti," přerušila její myšlenky paní učitelka, „všem vám přeji krásné prázdniny, hodně sluníčka, dobrodružství a doufám, že se s vámi se všemi po prázdninách zase potkám. Mějte se moc hezky."

Pár slov a po nich už konec školy a dva měsíce prázdnin.

Do Škvárovic

Letos se Lilly šeredně spletla. Když mamince před školou ukázala vysvědčení, dočkala se sice velké pochvaly, ale žádná společná akce, na kterou se těšila, se nekonala. V pololetí si spolu užily super odpoledne v akvaparku a na konci první třídy ji mamka vzala do lanového centra. Ale teď nic.

„Nasedni, Lilly," postrčila ji maminka k autu, které měla zaparkované nedaleko školy. „Nebudeme se zdržovat, všechny věci jsem naložila, takže pojedeme rovnou za tetou. Potřebuji se brzy vrátit, abych si stihla zabalit, když zítra odlétám."

„Maminko, zastavíme se ještě doma, ano? Chci si s sebou vzít to nové tričko, co jsi mi včera vyprala. Bez něj se tam nemůžu ukázat," pokusila se Lilly ještě na chvíli oddálit odjezd do nechtěných Škvárovic. Marně. Musela se připoutat a už jely.

„Lilly, nevím, proč se tak bráníš pár týdnům u tety Jarky. Prázdniny s koňmi, co by za to některé tvoje spolužačky daly," snažila se maminka najít důvod, jak Lilly přesvědčit, že ji čeká něco moc pěkného.

„Vždyť je skoro neznám. Vídáme se s nimi nanejvýš dvakrát ročně. A teď tam pojedu na tak dlouhou dobu," pofňukávala Lilly. „A já koně nesnáším. Vlastně všechna zvířata. Bojím se jich."

„Nevymýšlíš si tak trochu, zlato?" usmála se maminka a podívala se pozorně zpětným zrcátkem na dceru. Ta se ušklíbla, pohodila vzdoro-

vitě hlavou a raději uhnula pohledem. Věděla, že maminka naráží na sešit, do kterého si už od první třídy lepila koně vystříhané z kdejakého časopisu. To je sice fakt, Lilly se moc líbí, ale na druhou stranu je pravda, že se jich ve skutečnosti opravdu bojí. Má respekt z jejich velikosti. Nikdy na koni neseděla, i když jí to teta při loňské návštěvě nabízela. Lilly si povzdechla a maminčinu otázku nechala bez odpovědi.

Během pár minut zůstala Praha za nimi, Lilly sledovala krajinu, která ubíhala kolem ní, ale za chvilku ji to přestalo bavit a monotónní zvuk motoru ji ukolébal k spánku. Nebránila se a usnula, doufala, že se jí bude zdát o něčem jiném než o tom, co ji po hodině jízdy čeká.

Když se před nimi objevila brána ranče, auto přibrzdilo, ale Lilly spala tak tvrdě, že se nevzbudila, ani když auto zastavilo. Na cestě před nimi se totiž objevili dva koně. V sedle jednoho z nich seděla dívka o trochu starší, než byla Lilly, na tom druhém asi dvanáctiletý chlapec. Lillyina sestřenice Jana a její kamarád.

Maminka otevřela okénka, zamávala na děti a s úsměvem je pozdravila. Lilly se zavrtěla a probudila se teprve ve chvíli, kdy na ni něco prsklo. Na tváři jí přistály kapičky neznámé tekutiny, takže opatrně otevřela oči a nestačila se divit.

„To je kůň?“ zakňourala rozespale a nevěřícně mžourala do sluníčka, které jí svítilo otevřeným okénkem do očí. Okénkem se k ní přiblížila hlava krásného grošovaného koně. Moudrýma očima si prohlížel děvče, které na něj nevěřícně zíralo.

„Ne, asi velryba, Pražando,“ ozval se z výšky známý a trochu posměšný hlas sestřenice Jany. „No tak, Sue, nezírej na ni tak. Jedeme.

Máma je ve stáji, teto, kdybys ji hledala. My tady pořádně makáme, nemáme čas se jen tak poflakovat."

Než se Lilly zmohla na jakoukoliv chytrou odpověď, už viděla jen zadek krásné klisny a na jejím hřbetě Janu. V sedle vypadala nádherně a dlouhé vlnité zrzavé vlasy jí po ramenou spadaly až do poloviny zad. Pohled to byl opravdu krásný.

„Ach jo," povzdechla si Lilly, která si proti ní připadala jako úplné nedochůdče.

„Mami, já chci domů," zkusila to ještě jednou, ale uspokojivé odpovědi se nedočkala.

Maminka zajela autem k obytnému domu. Cestou se vyhnula skupince dospělých a dětí, kteří netrpělivě čekali, až se budou moci svézt za vysvědčení na koni. Lilly si díky tomu znovu uvědomila, že ona žádné překvapení nedostala, což jí připadalo hrozně nespravedlivé. Když tedy nepočítala tuhle super cestu do největšího zapadákova na celé zeměkouli.

„Ahoj, Milane," pozdravila maminka strejdu, který se objevil ve dveřích a hned se chopil Lillyiných zavazadel. Byl to vysoký a dobře vypadající muž se svaly, které nešlo v tričku s krátkým rukávem přehlédnout. Buď chodí do posilovny, nebo měla Jana pravdu a práce na statku je opravdu hodně namáhavá.